

EL PRIMER ANY DE COLÒNIES A CASTELLCIR

MN. LLUÍS FERRET I ALTISENCH

Les coses no es fan perquè sí, i les nostres colònies no eren fruit d'una moda passatgera. Des del primer moment, el que va imperar va ser l'atenció als infants i adolescents de Castellar, que no gaudien de res organitzat per a ells, fora de les excursions infantils promogudes per la Secció Excursionista de l'Ateneu. En cap moment vam tenir la intenció de crear un entreteniment i prou, sinó més aviat un mitjà educatiu, que els ajudés a jugar i a pensar, a tenir esperit de servei i a aprendre a conèixer amb els companys, a estimar els homes i a estimar Déu. Tot això desenvolupat dins d'un sentit cristià de la vida, que vam resumir amb una expressió molt simple i potser per això atrevida: ens proposàvem la formació integral dels nostres nois i noies. Aquest era l'objectiu de les nostres colònies.

Els mitjans utilitzats van ser els normals en tota activitat d'aquest estil: el joc, el cant, les excursions, les vetllades i focs de camp, els treballs manuals, la vida comunitària, les estones de conversa personal o en grup, la pregària i la celebració litúrgica. Es tractava d'oferir als nostres petits la possibilitat de disfrutar i de descobrir els veritables valors de la vida, mitjançant una experiència de vida agradable i a la mesura de les seves necessitats. Aquest aspecte formatiu va ser el punt central sobretot en el tracte amb els adolescents. Però l'alegria, el companyerisme i el bon humor van fer possible que petits i grans hi estéssim contents i en guardéssim un bon record.

Ara caldria confessar-se i dir si tot això tan bonic es va aconseguir. D'entrada diria que no. Però s'hi va caminar. Un objectiu en el camp de l'educació no es pot aconseguir en deu dies de colònies a l'estiu. És un treball constant amb els nois i noies durant mesos i anys. Per això

Unes paraules de Mn. Lluís Ferret abans de la celebració de l'Eucaristia el Dia de Pares de la tanda de nenes del 1967.

les colònies del primer any volien ser un punt d'arrencada que es perllongaria, durant el curs, amb la continuïtat d'un moviment infantil que aniria trobant moments forts en les colònies de cada any. Atenció especial creïem que calia tenir a la tanda de les noies adolescents i al grup dels grans de la tanda dels nois, on es va treballar de ferm i els participants van tornar a casa amb un nou bagatge per aprofundir i haver descobert nous horitzons en el camp de la fe i de la relació humana. Després d'aquell primer any no he seguit les colònies de Castellar; ignoro si encara avui es tenen per vàlids aquests objectius. Nosaltres creïem que els infants, a més de jugar i cantar, han d'aprendre a estimar i a conèixer, a ser persones; i els grans hem de saber en tot moment vers on han d'anar encaminats els nostres esforços en aquesta tasca tan preciosa de l'educació.

Mantenint-nos encara en el tema de la formació, hem de remarcar un altre aspecte important del primer any. És el que fa referència als monitors. Per una banda van descobrir el món dels infants que els era desconegut. I el van descobrir, no pas com un objecte de coneixement més o menys interessant, sinó com un

camp en el que poder exercir un servei importantíssim. Per altra banda, la convivència i la responsabilitat compartida en un treball conjunt van ser unes experiències encara mai viscudes i avui encara recordades amb veritable fruïció: aquelles vetllades inacabables després de preparar el programa del dia següent. Recordo la vigília d'un dia d'excursió, a la tanda de les nenes, que no s'havia de preparar res perquè ja s'havia fet prèviament. Era una nit a propòsit per aprofitar-la dormint, que bona falta ens feia; però la proposta quan les nenes van ser a dormir va ser la següent: «avui que no hem de preparar res, podem aprofitar-ho per a parlar de nosaltres». Va ser un vespre molt interessant.

L'organització de les tandes va ser l'acostumada aleshores. No eren mixtes, els infants estaven repartits en grups i al front de cada grup hi havia un monitor. El cap de colònia i el consiliari no tenien cap grup concret i eren els qui portaven la marxa de la tanda i a l'ensens estaven disponibles per a suplir algun monitor, en cas que aquest estés ocupat en alguna altra cosa, o ajudar en altres tasques de la casa. El ritme de la colònia s'alternava entre dies forts i fluixos, utilitzant els mitjans educatius que ja hem dit més amunt. Hi havia un tema central, que l'anàvem tractant en estones de conversa amb els infants sobre l'amistat i la

convivència. A totes les tandes hi va haver dia de pares. Ho dic perquè és un element que no ha tingut massa adeptes en el món de les colònies; en canvi a nosaltres ens semblava important perquè va ser la manera que moltes més persones de Castellar coneixessin de més aprop l'obra de colònies i se la sentissin seva. Una cosa que jo personalment vaig insistir a tots els participants, potser perquè tota aquella obra havia costat tan d'esforç i ens ho estimàvem tant, va ser que se sentissin fundadors i responsables d'una obra que començava i que havia de fer un gran bé a molts nois i noies de Castellar

Les nostres colònies, perquè volien ser un punt d'arrencada, no es podien cloure després del darrer dia. Per això, a finals d'estiu s'inicià un moviment infantil i d'adolescents, que va començar amb els participants de colònies, amb trobades periòdiques de cada dissabte i diverses activitats. Els monitors de colònies ho van ser també del moviment infantil. Així assolíem aquell objectiu proposat des del bell començament: que les colònies fossin un instrument que agrupés infants i un grup de nois i noies per a dedicar-s'hi. Jo ja no puc explicar més perquè (Déu sap per què) a mitjans d'octubre el Sr. Archebisbe m'enviava de vicari a una altra parròquia.

CONSOLIDACIÓ DE LES COLÒNIES I L'ESPLAI ANYS 1968, 1969 i 1970

JOAN LLOP i OLLÉ

(Vicari de Castellar, 1968-1970)

Des del primer moment que vaig arribar a Castellar vaig tenir molt clar que hi era enviat per a ajudar als membres de la Comunitat Parroquial i a col·laborar com un ciutadà més al costat de tots els veïns del poble.

El grup promotor de les Colònies es va constituir en Comissió. La Comissió en un escrit publicat al setmanari «Forja» ens diu que: «Nosaltres volem que aquesta (colònies) sigui una obra de tots i per a tots. »